

JE TŘEBA PROBOUZET NOVÉ MÍRUMILOVNÉ SMÝŠLENÍ

Lidé by si měli dát pozor, aby se nespolehali jen na úsilí několika jedinců, a přitom se vůbec nestarali o to, jak sami smýšlejí. Vždyť státníci, kteří ručí za obecné blaho vlastního lidu a zároveň mají přispívat k dobru na celém světě, jsou do značné míry závislí na názorech a smýšlení širokých vrstev. Nic jim nepomůže usilovně pracovat na budování míru, pokud lidi rozdělují a staví proti sobě nepřátelství, pohrdání, nedůvěra, rasová nenávisť nebo ideologická neústupnost. Proto je nejvyšší naléhavě nutné znovu vychovávat k zdravému rozumu a naplňovat veřejné mínění novým duchem. Ti, kdo se věnují výchově, zejména mládeže, nebo ti, kdo utvářejí veřejné mínění, musejí považovat za krajně závažnou povinnost usilovně vštěpovat do vědomí všech lidí nový smysl pro mír. Je třeba, abychom také my všichni proměnili své srdce a měli na zřeteli celý svět a ty úkoly, které můžeme všichni společně plnit k pozvesení našeho pokolení.

Neklamme se falešnou nadějí! Nepřestane-li nepřátelství a nenávisť a neuzavřou-li se trvalé a čestné smlouvy zajišťující do budoucna všeobecný mír, je možné, že lidstvo, které už se přes podivuhodné úspěchy vědy octlo v kritickém nebezpečí, bude přivedeno k té neblahé hodině, v níž nepozná jiný mír, než

hrozný mír smrti. I když však Kristova církev pronáší toto varování, nepřestává ani uprostřed úzkostí této doby skálopevně doufat. Opět a opět, vhod i nevhod chce našemu věku předkládat apoštolské poselství: Hle, teď je doba příhodná k proměně srdcí, hle, teď je den spásy.

K budování míru je především zapotřebí, aby se vykořenily příčiny nesvárů mezi lidmi, které jsou živnou půdou válek, především příčiny nespravedlnosti. Nemálo jich pochází z velké hospodářské nerovnosti, a také z toho, že se odkládala nezbytná opatření. Jiné vznikají z ducha despotismu a z neúcty k důstojnosti člověka, a zkoumáme-li hlubší příčiny, z lidské závisti, nedůvěry, pýchy a jiných sobeckých vášní. Jelikož člověk nemůže snést tolik zlořádů, je svět v důsledku toho, i když právě nezuří válka, neustále otravován rozbroji mezi lidmi a násilnostmi. A jelikož se stejné zlo vyskytuje také ve vztazích mezi národy, je naprosto nezbytné usilovat o jeho překonání nebo prevenci i o potlačení bezuzdných násilností pomocí lepší a těsnější spolupráce a koordinace mezinárodních institucí i neúnavnou podporou vytváření nových orgánů pracujících pro mír.

*II. vatikánský koncil
Gaudium et spes, 82–83*

SBÍRKA CHARITY ČR PRO UKRAJINU

Charita Česká republika vyhlašuje veřejnou sbírku „Charita pro Ukrajinu“ na pomoc lidem zasaženým ozbrojeným konfliktem v této zemi.

Sbírkový účet: 55660022/0800 (Česká spořitelna), variabilní symbol 104

Příspěvek je možné také zasláním dárcovské SMS na číslo 87 777 ve tvaru:

DMS CHARITASVET 30, DMS CHARITASVET 60 nebo DMS CHARITASVET 90

Výtěžek sbírky pomůže lidem zasaženým válkou zajistit základní životní potřeby. Děkujeme všem, kteří obyvatelům Ukrajiny v téhle těžké době pomohou.

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 24. února 2022. Uzávěrka následujícího čísla: 10. března 2022. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 5 27. února 2022

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 28. 2. – 13. 3. 2022

28. 2. Po – – –

1. 3. Út KA 18.00 za + Annu Švecovou

2. 3. St **POPELEČNÍ STŘEDA**

KO 18.00 za uzdravení Marie Vlčkové a Boží požehnání pro celou rodinu *den přísného postu*

3. 3. Čt KA 08.00 za + Pavla Hucana

4. 3. Pá KO 17.30 *pobožnost křížové cesty*

KO 18.00 za ctitele Božského Srdce Ježíšova *od 17.00 v KO svátost smíření*

5. 3. So KA 18.00 za + Jozefa Buriance

6. 3. Ne **1. NEDĚLE POSTNÍ**

KO 08.30 za + tatínka Jaroslava *sbírka na střechu kostela*

7. 3. Po – – –

8. 3. Út KA 08.00 za + Gabrielu Hatinovou

KK 16.30 **mše sv. pro děti**

9. 3. St KA 08.00 za živé a ++ z rodů a duše v očištění

10. 3. Čt KA 08.00 za ++ Marii a Františka

11. 3. Pá KO 17.30 *pobožnost křížové cesty*

KO 18.00 za + Milana Hriča

12. 3. So KA 18.00 za + Žofii

13. 3. Ne **2. NEDĚLE POSTNÍ**

KO 08.30 za ++ rodiče a tetu Marii

PAPEŽ FRANTIŠEK: PROLAMOVÁNÍ LIMITŮ

4. část studie prof. Tomáše Petráčka k současným proměnám papežství v historickém kontextu

Paradigma pastorality

František je první papež, který se skutečně odvážil prosazovat církev pro chudé a otevřeně se vyslovoval proti sociopolitickému *status quo*. Existují četné paralely mezi pontifikáty Františka a Jana XXIII.: důraz na chudé a snaha dokládat své pojetí církve osobním svědectvím, větší zohlednění geografického a historického kontextu vývoje papežství, důvěra vůči koncilním a synodálním prvkům církevního života. Oba vyznačuje přesvědčení, že církev se má nechat vést spíše evangeliem než církevními normami a předpisy, jejich teologický návrat k tradici jde až k samému zdroji, k evangeliu. Oba staví do středu života církve paradigma pastorality. Pastorační péče o marginalizované vyžaduje novou schopnost jít do krajností v papežské službě, a to nejen symbolickými gesty, ale rovněž v papežově učitelské službě. Funkce biskupa Říma se stala posláním zastávat, spojovat a vykládat hlubinné duchovní proudy uvnitř globální církve, k čemuž už mu nestačí jen institucionální vůdcovství. Typickým výrazem této snahy je například využití tak středověké instituce, jako je jubilejní rok, pro vyjádření jedné z priorit jeho pontifikátu, důrazu na Boží milosrdenství.

František nechce hledat pomoc politické moci pro ochranu a podporu církve, protože to s sebou v dějinách vždy neslo podřízení církve státu. Výslovně odmítá konstantinovský model církve a každé pojetí katolicismu jako impéria, ať už politického, kulturního, nebo civilizačního. To vůbec neznamená, že by byl apolitický, naopak – na mezinárodní rovině riskuje mnohem více než jeho předchůdci. Zatímco pontifikát Benedikta XVI. se vyznačoval teologickým aktivismem, ten Františkův naopak politickým. Je to dáno i

proměnami a nestabilitou světového dění.

Politicky není František zastáncem liberálního řádu, který vytvořil neoliberalní hospodářský systém, opakovaně mluví o nutnosti vytvořit ekonomický systém, který „nezabíjí“, ale na druhou stranu odmítá demagogická a zjednodušující řešení neonacionalistických a populistických postojů antisystémových politických hnutí. Františkova kritika kapitalismu a ekonomické globalizace není ani antiglobalistická, ani se nestaví proti internacionalismu. Antiglobalistické trendy jsou nebezpečím i pro křesťanský pohled na svět a člověka a vedou ke zničení stále potřebnější solidarity na mezinárodním i vnitrostátním poli. Sám přitom kritizuje globalizaci lhostejnosti. Charakter globalizace se podle něj musí proměnit, ale bez ní a bez účinné spolupráce není možné čelit zásadním problémům lidstva. Jako lék proti církevnímu a politickému populismu chápe synodalitu, nebojí se laiků jako aktivních účastníků procesu tvorby rozhodnutí v církvi – tento postoj se ale zrovna setkává s masivní krizí vlastních demokratických procesů v politice a společnosti.

František odmítá koncept střetu civilizací a z ní vyplývající zahraniční politiky a zneužívání křesťanství k její službě, jako jsou strategické aliance mezi církví a politickými proudy. Podle Františka má mluvení o křesťanských kořenech Evropy nejednou triumfalistické, či dokonce koloniální a paternalistické podtóny, zvláště jako součást protimigrantské a protimuslimské rétoriky. Co František špatně snáší, jsou protidemokratické a autoritářské proudy uvnitř církve a zpochybňování konceptu lidských práv. Přestože přesouvá pozornost ke globálnímu Jihu a nevidí trvalou prozřetelnostní roli Západu či USA, má pro Evropu důležité úkoly: je to kontinent, kde se zrodil koncept lidských práv a důstojnosti, místo hledání spravedlivějšího ekonomického mo-

delu, kde se pojímá křesťanská víra jako služba životu, ale už není prostorem pro žádné koloniální resentimenty. Jestli je nyní doba pro zvláštní roli Ameriky v dějinách lidstva a

křesťanství, pak to nejsou Spojené státy, ale Latinská Amerika a nástup chudých jako skutečných aktérů do dějin.

Tomáš Petráček

MÁME NA VYBRANOU

Jako společnost máme za sebou dva velmi náročné roky. Pro každého jinak. Někdo ztratil ekonomické zázemí, další někoho ze svých blízkých, jiný je prožil v extrémním pracovním nasazení, mnozí prožívají strach, osamění... Očekáváme až bude konečně líp a začneme zase žít. Jak se asi cítí naši pacienti, kteří si vyslechnou svoji diagnózu? Sdělí jim, že žádné zlepšení už nikdy nebude.

Jsou pro nás úžasnými učiteli. Některým to možná chvíli trvá, ale nakonec většina dojde k poznání, že jsou dvě možnosti. Mohou se trápit, užírat se nespravedlností světa a čekat na smrt, anebo mohou žít. Ano, cíl jejich dne se postupně mění. Nejdřív je to místo Sněžky Kozákov, potom místo procházky jen posezení na lavičce před domem, další dny potěší i pár

krůčků po pokoji, později vděčnost za každý nový den. Na závěr „stačí“ vědomí přítomnosti a lásky nejbližších... Přijde pokoj, který naplňuje každé setkání, každý pohled do očí, každý dotyk, každý nádech i poslední výdech.

I my máme dvě možnosti. Přejeme nám všem, abychom si uměli správně vybrat a nechal se semlít všemi těmi negativními zprávami a událostmi kolem nás. Abychom se uměli radovat z toho, co můžeme, a netrápili se tím, co už nemůžeme. Abychom se uměli radovat z toho, co máme, místo toho, abychom se trápili tím, co jsme ztratili. Už nečekejme. Teď je ten úplně nejspřávnější čas na to žít a radovat se!

Tým Domácího hospice 14 pomocníků

NE STRACH, ALE LÁSKA

Vstupní antifona **liturgie Popeleční středy** je z Knihy Moudrosti: „*Slitováváš se nade všemi, Bože, a nemáš v nenávisti nic z toho, co jsi stvořil; nechceš nás trestat za naše hříchy, protože chceš, abychom se obrátili, a odpouštíš nám, neboť jsi náš Pán a Bůh*“ (Mdr 11,23–24).

Tento verš se tak stává programovým prohlášením celého postního období. Vycházíme na svatopostní pouť, ne abychom sebe trýznili, ale abychom se přiblížili k Bohu. Bůh nás ubezpečuje o svém smýšlení. Přijměme ho.

Hnacím motorem našeho života je láska, nikoli strach: láska opětující lásku, láska přitahující do nebe, nikoli trestající strach, strach z pekla a zatracení.

Ten, kdo má strach z trestající ruky Hospodiny, těžko může přijmout slova radostné

zvěsti – evangelia.

V závěru Joelova proroctví neuslyšíme: „*Velikou nenávistí se Hospodin roznítil ke své zemi.*“ Ale stojí tam něco úplně jiného: „*Velikou láskou se Hospodin roznítil ke své zemi, smiloval se nad svým lidem*“ (Jl 2,18).

A pokud bychom snad chtěli Bohu připisovat adjektivum „trestající“, pak je to jen obrat označující spalující oheň, ve kterém končí náš hřích, a ne my osobně. Neztotožňujme sebe se svým hříchem. Ani Bůh tak nečiní. Ba naopak „*toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti*“ (2 Kor 5,21).

Zvedněme svou hlavu z popela pokání. Pohleďme na tvář toho, který přišel mezi nás, aby pozvedl naši důstojnost dětí Božích.

Petr Šabaka